

Tlač a informácie

Všeobecný súd Európskej únie
TLAČOVÉ KOMUNIKÉ č.°159/20
v Luxemburgu 16. decembra 2020

Rozsudok vo veci T-93/18
International Skating Union/Komisia

Všeobecný súd potvrdzuje, že pravidlá Medzinárodnej korčuliarskej únie (ISU), ktoré stanovujú prísne sankcie voči športovcom, ktorí sa zúčastnia na súťažiach v rýchlokorčuľovaní neuznaných touto úniou, sú v rozpore s pravidlami EÚ v oblasti hospodárskej súťaže

Komisia však nesprávne napadla rozhodcovský poriadok ISU

International Skating Union (Medzinárodná korčuliarska únia) (ISU) je jediným medzinárodným športovým zväzom uznaným Medzinárodným olympijským výborom (MOV) a je poverená reguláciou a riadením krasokorčuľovania, ako aj rýchlokorčuľovania. ISU vykonáva tiež obchodnú činnosť, ktorá spočíva v organizovaní rôznych súťaží v rýchlokorčuľovaní v rámci najdôležitejších medzinárodných súťaží, akými sú majstrovstvá Európy a majstrovstvá sveta, ako aj Zimné olympijské hry.

V roku 2014 kórejská spoločnosť Icederby International Co. Ltd plánovala zorganizovať v Dubaji (Spojené arabské emiráty) súťaž v rýchlokorčuľovaní, ktorá mala zahŕňať nový formát pretekov. Keďže túto udalosť ISU nepovolila, táto organizátorská spoločnosť čelila ťažkostiam pri zabezpečovaní účasti profesionálnych rýchlokorčuliarov, čo ju viedlo k tomu, že od tohto projektu odstúpila. Korčuliari, ktorí sú členmi národných zväzov, členov ISU, totiž podľa stanov ISU podliehajú systému predchádzajúceho povolenia zahŕňajúcemu „pravidlá oprávnenosti“. Podľa týchto pravidiel, v znení uplatniteľnom na toto obdobie, bola korčuliarovi za účasť na nepovolenej súťaži uložená sankcia doživotného vylúčenia zo všetkých súťaží organizovaných ISU.

Európska komisia, ktorá rozhodovala o sťažnosti podanej dvomi profesionálnymi holandskými korčuliarimi, rozhodnutím z 8. decembra 2017¹ (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) konštatovala, že pravidlá oprávnenosti ISU sú nezlučiteľné s pravidlami hospodárskej súťaže Únie (článok 101 ZFEÚ) v rozsahu, v akom obmedzovali možnosti profesionálnych rýchlokorčuliarov voľne sa zúčastňovať na medzinárodných súťažiach organizovaných tretími osobami, a teda odopierali týmto tretím osobám možnosť využívať služby športovcov, ktoré sú nevyhnutné na organizovanie týchto súťaží. Komisia preto uložila ISU pod hrozbou penále povinnosť ukončiť takto konštatované porušenie, pričom jej pokutu neuložila.

ISU napadla napadnuté rozhodnutie na Všeobecnom súde Európskej únie. Všeobecný súd, ktorý mal prvýkrát rozhodnúť o rozhodnutí Komisie, ktorým sa konštatuje nesúlad právnej úpravy prijatej športovým zväzom s právom hospodárskej súťaže Únie, potvrdzuje dôvodnosť kvalifikácie dotknutej právnej úpravy ako obmedzenia hospodárskej súťaže na základe cieľa prijatej Komisiou, ale čiastočne zrušuje napadnuté rozhodnutie v časti týkajúcej sa opatrení na nápravu, ktoré boli uložené ISU.

Posúdenie Všeobecného súdu

Všeobecný súd po prvé rozhodol, že Komisia správne dospela k záveru, že pravidlá oprávnenosti majú za cieľ obmedziť hospodársku súťaž v zmysle článku 101 ZFEÚ.

¹ Rozhodnutie Komisie C(2017) 8230 final z 8. decembra 2017 týkajúceho sa konania podľa článku 101 ZFEÚ a článku 53 Dohody o EHP (vec AT/40208 – Pravidlá Medzinárodnej korčuliarskej únie na určovanie oprávnenosti).

V tejto súvislosti Všeobecný súd v prvom rade konštatuje, že situácia, v ktorej sa nachádza ISU, môže viesť ku konfliktu záujmov. ISU na jednej strane vykonáva regulačnú činnosť, na základe ktorej disponuje právomocou určovať pravidlá v disciplínach, ktoré zastrešuje, a teda povoľovať súťaže organizované tretími osobami, pričom na druhej strane v rámci svojej obchodnej činnosti sama organizuje najdôležitejšie súťaže v rýchlokorčuľovaní, na ktorých sa profesionálni korčuliari musia zúčastniť, aby si zarobili na živobytie. Všeobecný súd v tejto súvislosti konštatuje, že povinnosti, ktoré zaväzujú športový zväz pri výkone jeho regulačnej činnosti podľa článku 101 ZFEÚ, sú tie, ktoré sú ustáleným spôsobom zakotvené v judikatúre týkajúcej sa uplatnenia článkov 102 a 106 ZFEÚ², takže za týchto podmienok má ISU pri skúmaní žiadostí o povolenie dbať o to, aby organizátorom súťaží v rýchlokorčuľovaní ako tretím osobám nebol neoprávnene odopretý prístup na relevantný trh v takom rozsahu, že by došlo k narušeniu hospodárskej súťaže na tomto trhu.

Po tomto spresnení Všeobecný súd teda preskúmal posúdenie Komisie v súvislosti s obsahom pravidiel oprávnenosti. Najprv konštatuje, že tieto pravidlá výslovne nevyjadrujú legitímne ciele, ktoré sledujú, a povoľovacie kritériá stanovujú iba od roku 2015, dokedy boli neúplné. Za týchto podmienok nemožno všetky požiadavky uplatňované od tohto dátumu považovať za jasne definované, transparentné, nediskriminačné a kontrolovateľné kritériá povolenia, ktoré by ako také mohli organizátorom súťaží zaručiť účinný prístup na relevantný trh. Všeobecný súd preto konštatuje, že ISU si aj po prijatí povoľovacích kritérií v roku 2015 zachovala širokú mieru voľnej úvahy na odmietnutie povolenia súťaží navrhovaných tretími osobami.

Navyše, pokiaľ ide o systém sankcií, Všeobecný súd zdôrazňuje, že prísnosť stanovených sankcií predstavuje osobitne relevantnú skutočnosť pri zisťovaní prípadných prekážok riadneho fungovania hospodárskej súťaže na relevantnom trhu. Takáto prísnosť môže totiž odradiť športovcov od účasti na súťažiach, ktoré ISU nepovolila, a to aj vtedy, ak neexistuje nijaký legitímny dôvod odôvodňujúci takéto odmietnutie povolenia. V prejednávanej veci Všeobecný súd usudzuje, že sankcie stanovené pravidlami oprávnenosti, a to aj po zmiernení systému sankcií, ku ktorému došlo v roku 2016, sú neprimerané. Od tohto dátumu totiž nielen kategórie porušení zostávajú zle definované, ale aj dĺžka trvania uložených sankcií najmä v prípade účasti na nepovolených súťažiach organizovaných tretími osobami je naďalej prísna vzhľadom na priemernú dĺžku trvania kariéry korčuliara.

Všeobecný súd napokon skúma posúdenie Komisie, pokiaľ ide o ciele sledované pravidlami oprávnenosti. V tejto súvislosti Všeobecný súd pripomína, že ochrana integrity športu predstavuje legitímny cieľ uznaný v článku 165 ZFEÚ. Všeobecný súd preto pripúšťa, že ISU bola oprávnená stanoviť pravidlá, ktoré majú tak zabrániť rizikám spojeným s manipuláciou súťaží, ktoré by mohli vyplývať zo športových stávk, ako aj zabezpečiť súlad športových súťaží so spoločnými štandardmi. V prejednávanej veci to však nič nemení na skutočnosti, že pravidlá, ktoré prijala ISU, idú nad rámec toho, čo je nevyhnutné na dosiahnutie týchto cieľov, a preto sú týmto istým cieľom neprimerané. Komisia preto z právneho hľadiska správne konštatovala, že obmedzenia vyplývajúce zo systému predchádzajúceho povolenia nemožno odôvodniť predmetnými cieľmi.

Vzhľadom na všetky tieto úvahy Komisia z právneho hľadiska správne dospela k záveru, že pravidlá oprávnenosti majú dostatočný stupeň škodlivosti, najmä z hľadiska obsahu, na to, aby ich bolo možné považovať za obmedzujúce hospodársku súťaž na základe cieľa.

Po druhé Všeobecný súd rozhodol o otázke zákonnosti opatrení na nápravu uložených napadnutým rozhodnutím s cieľom ukončiť konštatované porušenie a sčasti vyhovel návrhom žalobkyne na zrušenie predloženým v tejto súvislosti v rozsahu, v akom Komisia požadovala pod hrozbou uloženia penále v podstatnej miere zmeniť rozhodcovský poriadok ISU v prípade, že si zachová systém predchádzajúceho povolenia.

Všeobecný súd v tejto súvislosti uvádza, že Komisia usúdila, že tento rozhodcovský poriadok, ktorý Športovému arbitrážnemu súdu v Lausanne (Švajčiarsko) priznáva výlučnú právomoc

² Rozsudky z 1. júla 2008, MOTOE, [C-49/07](#) (body 51 a 52), a z 28. februára 2013, Ordem dos Técnicos Oficiais de Contas, [C-1/12](#) (body 88 a 92); pozri tiež [TK č. 21/13](#).

rozhodovať o žalobách proti rozhodnutiam o neoprávnenosti a robí takéto rozhodcovské konanie záväzným, posilňuje obmedzenia hospodárskej súťaže spôsobené pravidlami oprávnenosti. V rozsahu, v akom Komisia v tejto súvislosti vychádzala z usmernení k metóde stanovenia pokút³, a konkrétne z pojmu „príťažujúce okolnosti“, ktorý sa v nich nachádza, Všeobecný súd zdôrazňuje, že len protiprávne konania alebo okolnosti, v dôsledku ktorých má porušenie vyššiu škodlivosť, môžu odôvodňovať zvýšenie pokuty uloženej za porušenie práva hospodárskej súťaže Únie. V prejednávanej veci Všeobecný súd dospel k záveru, že takéto protiprávne okolnosti neexistujú. Komisia nemohla preto konštatovať, že rozhodcovský poriadok ISU predstavuje príťažujúcu okolnosť.

UPOZORNENIE: Odvolanie proti rozhodnutiu Všeobecného súdu obmedzujúce sa len na právne otázky možno podať na Súdny dvor v lehote dvoch mesiacov a desiatich dní od jeho doručenia.

UPOZORNENIE: Žalobou o neplatnosť sa možno domáhať zrušenia aktov inštitúcie Únie, ktoré sú v rozpore s právom Únie. Za určitých podmienok môžu členské štáty, európske inštitúcie a jednotlivci podať žalobu o neplatnosť na Súdny dvor alebo na Všeobecný súd. Ak je žaloba dôvodná, akt sa zruší. Dotknutá inštitúcia je povinná vykonať nápravu, pokiaľ ide o prípadnú právnu medzeru, ktorá vznikla v dôsledku zrušeného aktu.

Neoficiálny dokument pre potreby médií, ktorý nezaväzuje Všeobecný súd.

[Úplné znenie](#) rozsudku sa uverejňuje na internetovej stránke CURIA v deň vyhlásenia rozsudku.

Kontaktná osoba pre tlač: Balázs Lehóczki ☎ (+352) 4303 5499

³ Usmernenia k metóde stanovenia pokút uložených podľa článku 23 ods. 2 písm. a) nariadenia (ES) č. 1/2003 (Ú. v. EÚ C 210, 2006, s. 2).